

Jij bent mijn schat

NICCOLÒ AMMANITI &
ANTONIO MANZINI

Jij bent mijn schat

Vertaald uit het Italiaans door Etta Maris

Rothschild & Bach 2006

Oorspronkelijke titel: *Sei il mio tesoro*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Einaudi, 2005
© Niccolò Ammaniti en Antonio Manzini 2005
© Vertaald uit het Italiaans door Etta Maris
© Nederlandse uitgave: Rothschild & Bach, 2006
Omslagontwerp: René Abbühl, Amsterdam
Foto omslag: © Paul Edmondson/Getty Images

ISBN 90 499 5032 9

NUR 302

www.rothschildenbach.nl

Rothschild & Bach is een imprint van Foreign Media Books bv,
onderdeel van Foreign Media Group

Ik neem aan dat jullie wel eens hebben gehoord van Groppone da Ficulle.

Hij was de grootste aanvoerder van Tuscia en ik ben degene die hem met één enkele bijslag in tweeën heeft gehouwen.

L'Armata Brancaleone

Als je hem zo zag slapen op de bank, met een straaltje kwijl dat over zijn kin stroomde en die halfvolle fles Pampero tegen zijn borst geklemd, zou je hem geen cent geven. Toch was dit een belangrijk man.

Geboren in 1960 in Città di Castello in een familie van houtbewerkers. Gymnasium in Perugia. Cum laude afgestudeerd in de geneeskunde aan de universiteit van Florence. Specialisatie plastische chirurgie aan de universiteit van Burlington, *master degree* plastische kaakchirurgie behaald bij professor Roland Chateau-Beaubois in Lyon. Op zijn vijfendertigste assistent-chef de clinique van het Bambin Gesù, en op zijn veertigste hoofd van de privé-kliniek San Roberto Bellarmino aan de voet van de helling van de Monte Mario.

Zijn naam was Paolo Bocchi. Professor Paolo Bocchi.

De professor lag te slapen op een bank in een penthouse dat uitkeek op de mozaïeken van Santa Maria in Trastevere en, verderop, Sant'Andrea della Valle, dat opdoemde tussen de vergeelde bladeren van de platanen langs de Tiber.

De telefoon rinkelde en deed er ongeveer drie minuten over om het centrale zenuwstelsel van de professor, dat was dichtgeslibd door cocaïne en rum, in werking te stellen.

Bocchi stak een arm uit, tastte de vloer af op zoek naar de draadloze telefoon en nam op, terwijl hij een gorgelende tweeklank uitstootte die je zou kunnen opvatten als een Keltisch zelfstandig

naamwoord, maar die bedoeld was als een simpel ‘hallo’.

De stem aan de andere kant van de lijn klonk beslist dynamischer. ‘Professor Bocchi, u spreekt met de secretaresse van de San Bellarmino-kliniek. Ik bel u om u eraan te herinneren dat u om 10.30 uur een additieve mastoplastische ingreep moet verrichten. Als het u niet lukt om te komen is dokter Cammarano beschikbaar om u te vervangen.’

Uit deze monoloog destilleerde Bocchi drie hoofdpunten:

- 1) hij moest iemands tieten ombouwen;
- 2) de ingreep was niet morgen maar vandaag;
- 3) die klootzak van een Cammarano stond te trappelen om hem een loer te draaien.

Zijn antwoord was snel en vastberaden. ‘Ik kom eraan.’ Hij liet de telefoon zakken en deed eindelijk zijn ogen open. Zijn blik viel op het salontafeltje van Gae Aulenti waarop drie witte sporen lagen en een cellofaanzak met ongeveer een kilo zuivere cocaïne, afkomstig uit de oostelijke Cordillera, honderdvijftig kilometer van La Paz.

Met de plastische, golvende beweging van een koraalslang die zijn prooi benadert, gleeed Bocchi naar het poeder en snoof met een bekwame aanval van zijn neusgat een van de drie lijntjes op.

Nu voelde hij zich veel beter.

Hij bekeek zichzelf.

De Ferragamo-mocassins waren besmeurd met modder, evenals de omslag van zijn broek. Op zijn katoenen Ralph Lauren-trui zaten tientallen grassprietjes en uit zijn sok stak een brandnetel. Zijn zakken zaten vol aarde.

Waar ben ik in godsnaam terechtgekomen gisteravond? vroeg hij zich af.

Hij herinnerde zich nog dat hij was aangekomen bij het terras van Hotel ES, samen met... en op dat punt blokkeerde zijn geheugen en was er slechts duisternis.

Hoe dan ook, de totale sensatie was dat hij een geweldige avond had gehad.

Hij waggelde naar het terras. Een stralende zon boven de daken was nog niet begonnen de stad te roosteren. Beneden, in de Vicolo del Cinque, heerste de gebruikelijke chaos. Autogetoeter, stemmen, honden. Hij kon Trastevere niet meer verdragen. Een villa in Saxa Rubra was zijn volgende doel.

Hij trok alles uit wat hij aanhad en begon zich te wassen bij het kraantje dat diende om de planten water te geven.

De fysieke verschijning van professor Bocchi deed vermoeden dat hij in zijn jeugd veel aan sport had gedaan. Hij was een redelijk succesvol tennisser geweest en had meermalen het Aureggi-toernooi van Borgo Sabotino gewonnen. Nu was zijn spierspanning echter verslapt. De enige spanning die hem nog restte was die van de uitgezakte buik, ovaal als een rugbybal. Zijn haar, dat hij normaal gesproken graag achterover kamde met gel, zat vol rode aarde. Zijn kleine ogen, diep verzonken onder een voorhoofd dat zo vierkant was als een stoeptegel, werden gescheiden door een neus die hijzelf definieerde als voornaam, maar die niet meer was dan een groot, platgedrukt uitsteeksel.

Terwijl hij zich afdroogde aan het doek van de parasol gleden zijn blik omlaag langs de gevel van het huis tegenover het zijne, tot aan de hoek van het straatje en de etalageruit van de oude snackbar Quattroni. Daar stond iemand die op het eerste gezicht een Zweedse toerist leek. Blond, korte broek, rugzakje en Birckenstocks. Hij deed alsof hij een plattegrond van Rome bestudeerde.

‘Klootzakken!’ Ze verkleedden zich zelfs als Noord-Europese toeristen. ‘Dachten jullie me zo te pakken te krijgen?’ Die vent daar was geen toerist maar een agent van de narcoticabrigade.

Hij werd in de gaten gehouden.

In de afgelopen maand had hij ten minste vijf agenten in burger herkend die hem vanaf Quattroni bespieden: een zogenaamde huisvrouw, beladen met boodschappentassen, een straatveger, een punker met drie rothonden (duidelijk drugshonden), een elektricien die deed alsof hij de lamp van de straatlantaarn verwisselde, en zeer zeker Charin, zijn per uur betaalde Filippijnse, die hij nog

minder vertrouwde dan een Boeing van Egyptian Airways.

Snel trok hij een schoon linnen pak van Comme des Garçons aan. Hij deed zijn Rolex om.

Vijf over half tien!

Hij moest zich haasten naar de kliniek. Hij kon zich in de verste verte niet herinneren of Charin vandaag zou komen schoonmaken. En wat als ze profiteerde van zijn afwezigheid en boven kwam met een team van de narcoticabrigade inclusief honden?

Hij kon de coke niet thuis laten. Hij zoog de twee lijntjes op, bewoog het poeder met zijn tong heen en weer, pakte het cellofaanzakje, stopte het in de zak van zijn colbertje en verliet het huis.

Verdomme, waar stond de Jaguar?

Duisternis.

Hij zag een Fiat Multipla aankomen met erbovenop het bordje 'Taxi'. Hij stak zijn hand op.

De weg langs de Tiber was verstopt als de afvoer van een toilet op het Tiburtina-station. Hij had zweethanden. Hij tilde er een op. Het leek wel of hij Parkinson had.

Achter hem was een compacte massa van toeterend staalplaat. Een scooter had zich vanaf Ponte Garibaldi als een horzel vastgezo-gen aan de achterbumper van de taxi. De bestuurder was een meisje dat zo weinig gelijkenis had met de klassieke politieagent in burger, dat ze wel echt moest zijn. Maar waarom glipte ze niet tussen de auto's door zoals elk normaal mens zou doen?

Hij moest nu echter het trillen stoppen dat zich vanuit zijn handen had uitgebreid naar zijn schouders en zich in zijn hals vastbeet. De inname van nog een dosis, al was het maar een minimale, kon niet langer uitgesteld worden, anders zou hij nooit kunnen opereren.

Hij dook ineem en grabbelde in zijn zak. Hij stak zijn snuit rechtstreeks in het zakje en snoof gedecideerd.

Hij viel flauw.

‘Dokter? Dokter!’

De chirurg kwam weer bij toen de taxi hem voor de kliniek afzette. Hij gaf de chauffeur vijftig euro en stapte uit.

Zijn gewrichten zaten op slot alsof er secondelijm in zijn aderen was gespoten. Zijn knieën en ellebogen waren stijf alsof ze verstevigd waren met aluminium. Hij waggelde naar de receptie. Hij bewoog zich traag en houterig voort als Robocop na een vuurgevecht.

Om ontspannen te lijken had hij tussen zijn door de rictus verstijfde kaken een Cohiba Lancero geschoven die hij toevallig in de zak van zijn colbertje had gevonden. Met een Romeins goedemorgen begroette hij de dames van de receptie en stapte in de lift.

Er kwam geen einde aan de tocht naar de operatiezaal. Terwijl Paolo Bocchi door de gang liep, bonkte zijn hart in zijn trommelvliezen. In zijn keel proefde hij gal.

Ik heb zelfs geen koffie gedronken, zei hij in zichzelf terwijl hij een zwarte zaalhulp kruiste die naast een oude vrouw in rolstoel liep. ‘Goedemorgen, dokter.’

Met een uitgestreken glimlach beantwoordde Bocchi de begroeting.

Wie is dat in 's hemelsnaam?

Weer een infiltrant.

Hij ging de kleedkamer binnen en trof daar Sara, zijn persoonlijke assistente. ‘Ha, het is je weer gelukt.’

‘Wat bedoel je?’

‘Gewoon. Met al dat verkeer...’

Zelfs Sara, met wie hij al tien jaar samenwerkte, was overgestapt naar het andere kamp. Sloerie! Zelfs zij prefereerde die nicht van een Cammarano.

Hij was alleen, omringd door hordes vijanden.

Hij steriliseerde zijn handen terwijl de verpleegkundige hem in zijn operatiejas hees. ‘Wilt u uw jasje niet liever uittrekken, professor?’

‘Geen sprake van.’ Even raakte hij de gevulde zak van zijn jasje aan.

Ze trokken hem handschoenen aan, zetten het mondkapje voor en de muts op.

Hij ademde diep in en betrad met geheven handen de operatiekamer.

Een mooie vrouw lag naakt en verdoofd op de operatietafel. Ze was lang, blank en mager.

‘Wie is dit?’ vroeg Paolo Bocchi aan de anesthesist.

‘Simona Somaini. De tv-actrice.’

‘Wat is het probleem met haar neus?’

Tijdens de rit in de taxi had de geest van de chirurg, als een vergiet, niets vastgehouden van wat de afdelingssecrетаresse hem had verteld.

Het team keek hem gegeneerd aan. Vervolgens liep Sara naar hem toe.

‘Dit is een additieve mastoplastische ingreep.’ En ze wees op twee enorme siliconenprotheses die klaarlagen op het karretje.

Ze had inderdaad kleine borsten, maar het waren tieten waar niets mis mee was.

Misschien moest hij proberen haar op andere gedachten te brengen. Met al dat gewicht aan de voorkant riskeerde ze een lorde.

Wat kan mij 't ook verdommen.

De chirurg sloot zijn ogen. Zijn handen ontspanden en werden weer soepel als die van Glenn Gould tijdens de *Goldberg Variations*.

De spanningen, de angsten en de kwellingen belandden in een laatje van zijn geest.

‘Scalpel.’

Bij het contact van zijn vingertoppen met het staal was hij opnieuw de grote chirurg, degene die aan hordes Romeinse snollen hun jeugd had teruggegeven. Hij bewoog lenig en gracieus als Oriella Dorella in het *Zwanenmeer*.

Met een floretsteek maakte hij een lange snee onder de linker-

borst en hij begon de klier eruit te halen.

Toen verdween de betovering precies zoals die gekomen was. Zijn handen werden opnieuw stijf en hij stootte met de punt van de scalpel tegen een rib. Hij transpireerde hevig, het zweet droop in zijn ogen en verblindde hem. ‘Zuster, droog mijn voorhoofd alstublieft af!’

‘Is die snee niet te groot? Zo zal het litteken zichtbaar blijven...’ waagde de assistente te vragen.

‘Nee, nee... Zo is het beter. Het is een grote prothese.’

Hij hief zijn blik op naar het team. Hij keek ze een voor een in de ogen. Ze wisten het... Ze wisten alles over hem. En wat hem het meest pijn deed, was dat hij begreep dat ze bang waren. Bang dat hij deze vrouw kwaad zou doen. Met opeengeklemden kaken en meer dan ooit tevoren verlangend naar het volgende lijntje cocaïne hervatte hij zijn werk.

Plotseling kwam er een verpleegkundige binnen, liep naar hem toe en fluisterde hem in het oor: ‘Professor, er zijn twee mensen die u willen spreken.’

‘Nu? U ziet toch dat ik aan het opereren ben? Wie zijn het?’

In verlegenheid gebracht fluisterde de verpleegster: ‘Politie-agenten... Ze zeggen dat het heel dringend is...’

De kamer begon te draaien. Om niet op de grond te vallen klampte hij zich vast aan het bovenbeen van de verdoofde patiënte.

‘Professor, wat is er met u?’

Hij gebaarde dat alles in orde was. Hij draaide zich om naar de verpleegster. ‘Zeg maar tegen de agenten dat ik nu niet kan komen! Ik ben aan het opereren, verdomme...’

Bocchi realiseerde zich hoe lang hij al op dit moment had gewacht. Eindelijk was alles afgelopen. Nu zou er alleen nog maar een mooi afkickcentrum zijn waar hij van zijn verslaving af moest komen en manden moest vlechten. De gedachte kwam hem niet eens zo onaangenaam voor.

Oog in oog met het onvermijdelijke kan men maar beter goed voorbereid zijn, zei zijn vader altijd. Heilige woorden.

Een akelig stemmetje in hem fluisterde echter: *Heel mooi, maar waar denk jij dat je naartoe gaat? Je hebt meer coke bij je dan je in tien jaar op kunt maken.*

‘Professor, wat is er met u? Voelt u zich niet goed?’ De woorden van de assistente brachten hem terug tot de realiteit.

‘Neem me niet kwalijk... Tang nummer vijf graag,’ stamelde hij.

Ze gaven hem de tang en hij begon, met moeite zijn tranen bedwingend, bindweefsel te verwijderen.

Kom op, klootzak, krijg eens een goed idee. Kom op.

En het idee kwam.

Het met coke geglaceerde brein van de chirurg braakte het er zomaar, opeens, spontaan uit, alsof de beschermengel van de verlaafden het hem had ingefluisterd.

Hij ademde diep in en vroeg aan de assistente het draad te halen uit de andere operatiekamer, tegen de verantwoordelijke voor de instrumenten zei hij dat die moest controleren of de bloeddrukmeter goed functioneerde, vervolgens stuurde hij de verpleegkundige weg om de status van de patiënte te halen.

Eén ogenblik, één moment was hij alleen.

Hij met de actrice.

Hij pakte de steriele siliconenprothese en stopte die in de linkerzak van zijn jasje. Intussen haalde hij uit de rechterzak het cocaïnepakketje en stopte dat in de borst van mevrouw Somaini.

Perfect.

De operatie verliep verder vlot, zonder complicaties. Hij maakte een snee in de andere borst, stopte de tweede prothese, de echte, erin en schikte met vaste hand beide prothesen netjes onder de borstklieren.

‘Mooi! We zijn klaar. Hechten en naar de verkoeverkamer brengen,’ zei de chirurg. En vervolgens: ‘En dan gaan we nu eens kijken wat die politiemensen willen.’